ויקדש עצמו בשעת תשמיש אמרו הרבה

עשו כן ולא הועילו אלא יבקש רחמים ממי

שהבנים שלו שנאמר יהנה נחלת ה' בנים

שכר פרי הבטן מאי קא משמע לן דהא בלא

הא לא סגי מאי שכר פרי הבמן א"ר חמא

ברבי חנינא בשכר שמשהין עצמן בבמן

כדי שתזריע אשתו תחילה נותן לו הקב"ה

שכר פרי הבמן: בית שמאי אומרים [וכו']:

מאי מעמייהו דבית שמאי אי נימא משום

דכתיב יותתחלחל המלכה יואמר רב מלמד

שפרסה נדה הכא נמי אגב ביעתותא

דמלאכא דמותא חזיא והאנן תנן ישחרדה

מסלקת את הדמים הא לא קשיא פחדא

צמית ביעתותא מרפיא אלא הא יידתנן

ב"ש אומרים כל האנשים מתים זבין וב"ה

אומרים אין זב אלא מי שמת זב יאקרי כאן

מבשרו ולא מחמת אונסו אלא מעמא דב"ש

כדתניא יבראשונה היו מטבילין כלים על

גבי נדות מתות והיו נדות חיות מתביישות

התקינו שיהו מָטבילין על גבי כל הנשים

מפני כבודן של גדות חיות בראשוגה היו מטבילין על גבי זבין מתין והיו זבין חיין מתביישין התקינו שיהו מטבילין על גבי

כל האנשים מפני כבודן של זבין חיים:

מתני' אהאשה שמתה ויצאה ממנה רביעית

דם מממאה משום כתם יומממאה באהל

רבי יהודה אומר אינה מטמאה משום כתם

מפני שנעקר משמתה ומודה רבי יהודה ביושבת על משבר ומתה ויצאה ממנה

רביעית דם שהיא מטמאה משום כתם אמר

רבי ַיִוֹםי לפּיכך אינה מטמאה באהל: גמ'

מכלל דתנא קמא סבר אף על גב דנעקר דם

משמתה מטמאה משום כתם אמר (רבי)

זעירי מקום ממא איכא בינייהו:

ומודה רבי יהודה: מכלל יידתנא קמא סבר

באהל נמי מטמא אמר רב יהודה דם תבוסה

איכא בינייהו דתניא איזהו דם תבוסה פירש

ר"א ברבי יהודה הרוג שיצא ממנו דם בין

בחייו בין במותו ספק בחייו יצא ספק במותו

יצא ספק בחייו ובמותו זהו דם תבוסה וחכמים

אומרים ברה"י ספקו ממא ברה"ר ספקו מהור

אלא איזהו דם תבוסה יהרוג שיצא הימנו

רביעית דם בחייו ובמותו ועדיין לא פסק ספק

רובו בחייו ומיעומו במותו ספק מיעומו בחייו

ורובו במותו זהו דם תבוסה רבי יהודה אומר

הרוג שיצא ממנו רביעית דם והיה מומל בממה ודמו ממפמף לגומא ממא

מפני שהמפה של מיתה מעורבת בו וחכמים "ממהרין מפני

עא.

סב ג מיי׳ פ"ב מהל' טומאת מת הלי"ד סמג שם: מנו הפיין שמה עם: סג ד מייי שם הלי"ג: סד ה מיי שם הלי"ד:

תום' הרא"ש אלא טעמא דב״ש כדתניא בראשונה כו׳. תימה בראשונה כוי. תימה דמשמע דהך ברייתי דכ"ש היא ובמוע' קטן מייתי לה דמאמר בראשונה מוליכון לבית האבל כר. בראשוני הייתה הוצאת המת קשה לקרוביו כר. ובתוספתא קתני להו קשמע לכלולו בהדי הדדי ומשמע לכלולו בהדי הדדי ומשמע בריים יהי״ל הכי כמו שהתקינו ב״ה דאותו יש להם טומאת זיבה. ופלוגתא דמתניתיז יימא ארישא דקתני דנדה קיימא הרישא דקתני דנדה מטמאה באבן מסמא עד שימוק הבשר והך חומרא שימוק הבשר והך חומרא מוקמי ב"ש בכל הנשים. וב"ה פליגי עלייהו בהא. והכימיתי מהך ברייתא דכי הכי דתקינו חכמים על כל בגדים סמוך למיתה משום ברדים דים ה"ג תקינו רכל הנש. [מטמאות] "י הכי לב״ש (מחמירות) (מחמירות) [מטמאות] באבן מסמא. או א"נ הכי קתני בראשונה היו נוהגין כב"ה ולבסוף התקינו כב״ש: מקור מקומו טמא. ותימה תיפוק לי בלא טעם . דמקור שהרי נגע במת. וצ״ל שמחמת טומאת מקור חשיב כדם נדה אע"פ שנעקר ממנה משמתה ומטמאה במשא כדין דם הנדה וכעין החרדל: מכלל דר' יהודה החרד?: מכלל דר' יהודה סבר באהל נמי מטמא. הא כיון דא"ר יוסי אינו מטמא באהל א"כ מיירי בשנעקר הדם מחיים: דרה"ר ספיקו טהור. ולא החמירו בו חכמים לעשות אותו דם מחיים. ורש"י פירש דחכמים באין להחמיר ולומר דטמא מדאורייתא ברשות היחיד וברשות הרבים ספיקו טהור מן התורה אבל מטמא משום דם תכוסה דרכנן. אלא איזהו דם תכוסה דאינו אלא מדרבנן אפי׳ ברה״י כגון . היכא דפשיטא לז דלא נפיק בחייו ובמותו ועדיין לא פסק. כך כתוב הגירסא . (בס"פ) ובתוספתא] וה"פ (בס פ) (בומספומן) היי פ ועדיין לא פסק ויכול להיות רבה עד שיהא בו רביעית מדם שלאחר מיתה או גזרו בו טומאה אע"פ שאין בו רביעית אבל אם פסק כבר דידעינן דתו לא יהיה רביעית לאחר מיתה לא גזרו בו. י״מ ולא פסק כלומר שותת (ששתת) דאי מטפטף ונפסק ראשון ראשון בטל והיינו כרבנן [דסיפא] דמטהרי בהכי. י"ס דגרסי ומטוחיל בחבי, ליט דגו טי ועדיין לח וה״פ דאי נקרש מקצתו אותו שנקרש בא מחיים וכאילו הוא בפני

:עצמו ואין כאן רביעית

מלי למפרך אדרב אלא אגב דקאי לפרושי מחני׳ פריך ולא בדקה טהורה שהחרדה מסלקת הדמים: ביעסוסא. הבהלות אמתניתין: אלא שעמא דבית שמאי שברתון בראשונה. משמע פתאום שאדם רואה או שומע נבהל מרפיא: אלא הא דחנן כל דהך לא אחי כב"ה וחימה דבסוף מועד קטן (דף מ:) חני לה גבי שאר בראשונה דקתני התם דהוי

הילכתא פסיקתא משמע דבכולהו הלכתא כמו שהתקינו לבסוף ובתוספת׳ דמכילתין (פ״ט) קתני לכולהו ואומר ר"ת דברייתא דהכא איירי בכלים שהיו עליה סמוך למיתה ומודו ב"ה בכלים שיש עליהם טומאת זבה אבל פלוגתא דמתניתין ארישא דוב וובה מטמאין באבן מסמא עד שימוק הבשר כו' שמא יתעלפה והך חומרא מוקי בית שמאי בכל הנשים שמטמאין באבן מסמא עד שימוק הבשר ואהא דוקא פליגי ב"ה ועוי"ל דבראשונה דהכא היינו דמתחילה היו נוהגין כב"ה ולבסוף התקינו לכ"ע שיהיו נוהגין כבית שמחי: משום כתם. פיי כדס נדה במשהו דאי משום מת בעי רביעית: מקור מקומו ממא איכא בינייהו. לת"ק מקומו טמא ולא לענין שיהא הדם הנוגע בו טמא טומאת מגע דאפילו בלא

מקור ליטמא אפי׳ י פחות מרביעית משום דנגע במת אלא כתם ראייה גמורה קאמר שיטמא הדם במגע ובמשה הע"ג דלהו רוחה היה לחחר מיתה הואיל והיה במקור מחיים ומשעת כבום ליכא לטמויי כמו כתם דהא ודאי השתא הוא דאתא דם ולא מהני טומאת כתם אלא להיות טומאה בפחות מרביעית [במשהו]: בין בחייו בין במותו. מפרש ואזיל ספק בחייו כולו ספק במותו כולו ספק בחייו ובמותו קלת בחייו קלת במותו: ה"ב בפי' ר"ח ובתוספתא דאהלות (פ״ד) הרוג שיצא ממנו רביעית דם בחייו ובמותו ועדיין לא פסק ספק רובו מחיים כו'. ורצינו שמואל כתב דלא איתפרש ומפרש ר"י ועדיין לא פסק הדם משמת ושמא הולך ורבה עד שיהא רביעית שלמה ואף ע"ג דהשתא ליכא אלא רובו לאחר מיתה דגזרו אטו כולו מדין דם תבוסה אבל כשראינו כשפסק משמת לא גזרו עליו דין דם תבוסה כי בודאי לא יצא רביעית לאחר מיתה במה שיצא אחרי כן ודמו מטפטף לגומא ש (שמא) מספקא ליה לר"י אי בעי רבי יהודה ועדיין לא פסק כרבנן וטיפה של מיתה לאו דוקה אלה הכי קאמר ומה שיטפטף לאחר מיתה אינו מתבטל ראשון ראשון אלא מצטרפין כולן עד שיהא בו שיעור לטמא ורבגן מטהרים

ויקדש עלמו. לשמש כלניעות: שמשהין. להוליא את הזרע: פחדא והאבן תנן שחרדה מסלקת הדמים. בלאו מתניתין דהכא הוה סא א ב מייי פייד מהלי משכנ ומושב למית. דאגת יראה כי הכא מפני פחד כרכום והגיע שעת וסתה

> התורה דרביעית שלמה דמת בעינן ומיהו אי הוה פשיטא לן דרובא מחיים לא גזרו עליה: שראשון

החנשים. המתים מחזקינן להו כזבין סמוך למיתתן וחי טעמייהו דב"ם משום ביעתותא דמלאך המות זכרים היכי מטמאו הא זכר אינו מטמא באונס דקרינן ביה מבשרום ולא מחמת אונסום: אלא טעמייהו דב"ש. מדרבנן משום כבוד זבין התקינו שיהו מטבילין כלים של סמוך למיתה אף על פי שלא נגעו בהם לאחר מיתה: [**כלים**]. אף הכלים של קודם למיתה: מתביישין. שאפילו במיתתן הם משונין מכל אדם: בזרגבי' מטמא משום כתם. דדם נדה במשהו דאי משום טומאת מת לא מטמא אלא ברביעית: ומטמא באהל. אם כל הרביעית יחד: שמטמאה משום כמם. שנעקר מחיים: גבו' לח"ק מקור מקומו טמא. הילכך אף על גב שנעקר לאחר מיחה מטמא בנדות מפני שהיה במקור מחיים ואע"ג דלאחר מיתה לאו רואה היא: באהל נמי מטמא. בתמיה. הרי יולא מחיים: דם תבוסה איכא בינייהו. לר׳ יהודה הואיל וספק הוא ספק אם נעקר כולו מחיים ספק אם נעקר מקלתו לאחר מיתה הוה דם תבוסה ומדרבנן מטמא באהל דמדאורייתא עד שתהא רביעית לאחר מיתה ור' יוסי סבר האי לאו דם תבוסה הוא דכיון דכורעת לילד הוא כולו נעקר מחיים: איזהו דם תבוסה. דאמרינן בפירקין דלעיל (דף סב:) דטומאתו דרבנן: בחייו ובמוחו. שהתחילה הרביעית לנחת מחיים ספק כולו מחיים ספק כולו במותו זהו דם תבוסה וטמא מדרבנן באהל כדאמרי׳ : בפירקין דלעיל [שם] דם תבוסה דרבנן ותכ"ח. זה אינו הואיל ואיכא לספוקי שמא כולו במותו הוה ליה ספק טומאה דאורייתא ברה״י וספקו טמח: אלא איוהו דם תבוסה. דטומאתו מדברי סופרים: הרוג שילא כו'. דפשיטא לן דלא נפיק מיניה רביעית שלמה לאחר מיתה. וספק רובו מחיים כו' רבותה השמועינן דאע"ג דמספקא לן אי רובו מחיים גזר עליה טומאה ומיהו אי הוה נמי רובא לאחר מיתה אין טומאתו מן

א) ולעיל לא:ז. ב) סוטה כ: מ) נכשיר מון, ב) לעיל לט. סוטה מגילה טו., ב) לעיל לט. סוטה כ:, ד) [ל"ל דמניא], ה) [לעיל לה. וש"נ], 1) [מוספתא פ"ט הי"א] מ"ק כו:, ז) חולין פו:, ה) [לעיל טו. וש"נ], ט) [נ"א מכלל דר"י סבר. רש"ח], י) [תוספתא דאהלות פ"ד ה"ו ע' אהלות פ"ג מ"ה י) [חוספחה דחהנות פ"ד ה"ו ע' אהלות פ"ג מ"ה ותמה הר"ש הא דמייתי הכא מברייתה ושביק מתני'], כ) [ויקרה טו], () [כריתות ל) [ויקרה טון, ט [כרימות ח:], מ) [ל"ל כדתניא], נ) [ע" תוי"ט מה שתמה על זה מפ"ב מ"ה דאהלות], של כ"מ מ"ו [ול"ל טמא], ע) וע' בחולין פו. בתוס' ד"ה רואין אומו],

תורה אור השלם הַנַה נַחֲלַת יְיָ בְּנִים שְׂכָר
הבּטו: תהלים קכז ג ז. וְבָּרְטְן: תהלים קכז וּ 2. וַתְּבוֹאנָה נַעֲרוֹת אֶסְתֵּר וְסָרִיסִיהָ וַיִּגִּידוּ לְזּ וְטָוֹיטֶיהָ וַיַּגִּיוּהּ לְהַּ וַתִּתְחַלְחַל הַמֵּלְכָּה מְאֹד וַתִּשְׁלֵח בְּגָדִים לְהּלְבִּישׁ אֶת מֶרְדָּבֵי וּלְהָסִיר שַׁקּוֹ מֵעְלָיו וְלֹא קִבֵּל:

מוסף רש"י

ותתחלחל. נתמסמס חלל גופה (מגילה טו.). שחרדה את הדמים מסלקת דהתני הגיע שעת וסתה ולא לקתף טביע שעת דטתם דכה בדקה טמאה, מפני שאורח בזמנו בא, ר"מ אומר אם היתה במחבא והגיע שעת וסתה ולא בדקה טהורה, אם בדקה אחרי כן ומלאתה טהורה, ולא אמר אורח בזמנו באר אולה מסלקת את בא, שחרדה מסלקת את הדמים (טוטה ב:). פחדא צמית. דאגה שאינה כאה צמית. דאגה שאינה כאה פתאום אלא דואגת שמא יבאו פתחום חכו דיתובת שתנו למ אייבים להורגה, לומת את המקור מלהוליא דם, ואפילו בשעת וסתה (שח). כגון זו שלא היתה חרדה עד עכשיו ופתאום היא מרגשת בצערה, וכן באסתר שבאת לה לכרו ומתוקף ילרו (בריתות ת. על גבי נדות מתות. מור. על גבי מטמאה בנגיעתה לדם וכלים (מו״ק כז:). והיו טומאת ערב, ואם נגעה

ש דרחשון רחשון בטל או דילמא לא בעי עדיין לא פסק וטיפה דנקט דוקא מדקאמר לקמן שאני אומר טיפה של מיתה עומדת לה על העץ הא אם ירדה למטה הוה מטמא רבי יהודה אע"ג דאין דרך לעמוד על העץ אלא מעט ורבנן דקאמרי ראשון נפסק רבותא קאמר אפילו לא פסק כיון דאינו אלא מטפטף ראשון ראשון בטל והרב ר' יהודה בן ה"ר י"ט מפרש ועדיין לא פסק פירוש מלהיות שותת אילו היה מטפטף היה טהור דראשון ראשון בטל וחכמים דבתר הכי היינו תנא קמא דמפרשי טעמייהו אמאי פליגי אדרבי יהודה מפני שראשון ראשון נפסק וכן נמי ר' יהודה בתר הכי מפרש טעמא אמאי פליג אדר"ש שאני אומר טיפה של מיחה עמדה על העץ ור"ח מפרש ועדיין לא פסק שאחר שנודע לנו שמח ראינו שלא פסק ובודאי איכא מיעוט לאחר מיחה כדמפרש ואזיל ספק רובא מחיים ספק מיעוט כו׳ ואתא לאפוקי מחנא קמא דאמר אפי׳ היכא דאיכא לספוקי שמא ילא כולו מחיים טמא: דרמן משפשף לגומא. רבי יהודה נקט גומא משום שהזכיר טפטוף שיהא יחד ומלטרף דבלאו גומא אינו מחערב יפה אלא נוטף כאן וכאן אבל רבי שמעון דנקט שוחח אפילו בארץ מחערב יפה: